

3. SAYI

KASIM 2024

TİTRESİM

İÇİNDEKİLER

Bölümü

Özge Samancı - Röportaj

Sütsüz Sütçü - Ecrin BAYRAKLI

Koku - Eflin ÇÖRDÜK

Koparılan Çiçekler - Zeynep Erva ÇAVDAR

Bu Gece - Şefik TURGUT

Bilgi Kirliliği ve Gerçeklikten Uzak Bir Yaşam - İrem AKBULUT

Günlük Hayatımızda Farkındalık - Evla İPEK

Birikinti - Nİsa Sultan AYDOĞDU

Anda Kalmanın Gücü - Behçet Anıl ARSLAN

Öncelik - İrem ÇAKICIOĞLU

Huzur- Ecrin BAYRAKLI

Yeşil Seçimler - Nesibe Büşra UZUN

Cennetimizin Farkına Varalım - Muhammed Salih ARTUN

Ekranın Ötesinde - Behçet Anıl ARSLAN

Zamanın İçinde Boğulmak - Aleyna AKYÜZ

Evsiz - Mine EKİNLİ

EMEĞİ Geceler

Yönetici Kadrosu

Baş Editör: İsmet Yiğit VİRDİL

Editör: Ecrin BAYRAKLI

Tasarım Yöneticisi: Melek MAMAR

Deneme Yöneticisi: Behçet Anıl ARSLAN

PR Yöneticisi: Lina GÖVCE

Tasarım:

Ayşe Zeynep ÖDEMİŞ

Beril ÇİLALİOĞLU

Beyza KARAERMİŞ

Esmâ Nur ATEŞ

Evla İPEK

İpek KISA

İrem ÇELİK

Kübra KARHAN

Mavedda ŞİNNAR

Muhammed Yusuf SERTKAYA

Yasemin TAN

Zeynep YILDIZ

Fotoğraf:

Şefik TURGUT

Muhsin ŞAHİN

Muhammed Salih ARTUN

Denetmen Öğretmenler:

Işık Emel Yengin

Lale Alkan

Erkan Tunçer

ÖZGE SAMANCI

1) Çalışmalarınızda toplumsal farkındalık yaratma amacıyla hareket ettiğiniz anlar oldu mu?

Başınızdaki çok ilginç bir olay geçer ve onu arkadaşlarınıza anlatmak için yanar tutuşursunuz ya. İşte tam öyle bir şey benim için çizgi kitap yapmak. Bu hikayelerin bazıları ister istemez toplumsal farkındalık yaratıyordu ama çizgi ile ilgili işlerde çıkış noktası o değil.

Bir de son dönem teknolojilerini kullanarak yaptığım elektronik yerleştirme işlerim var. Onlar iklim krizi, okyanusların geleceği ile ilgili. O tarz işlerde daha çok toplumsal farkındalık yaratma amacım var.

Sanatın bu konudaki gücünü nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bazen kabak gibi gözümüzün önünde olan şeyleri göremiyoruz. Sanat bize göremediklerimizi gösterebiliyor. Bazen de bazı şeylere çok maruz kaldığımız için artık hissedemiyoruz. Sanat o bağıksılığı kırabiliyor. Yani savunma mekanizmalarımızı geçip, kalbimize ulaşabiliyor. Tabii her sanat işi bunu başaramıyor.

2) Sanat alanında yolunu arayan gençlere ne gibi önerilerde bulunursunuz?

Beceri ve sanatsal iç görü arasındaki ayrım çok önemli. Örneğin, gidip güzel sanatlar okuduğunuzda, belki çok güzel çizmeyi öğreniyorsunuz ama anlatacak hikayeniz, ya da yaptığınız işin derinliği olmayabiliyor. Felsefe, temel bilimler, mühendislik, ekonomi, mimarlık, tarih okuduğunuzda, iç görünüş geliştiriyor. Ama bu sefer de derdinizi sıradan olmayan şekilde anlatacak bir beceriniz veya ustalığınız olmuyor. İşte o dengeyi tutturmak çok önemli.

Bir de telefona, sohbete, geyiğe, çok zaman gömebiliyoruz. Aslında zamanı iyi kullandığımızda, kendimize beceri kazandırmak mümkün. Beceri kazanma işini çok gözde büyütmeden, direkt dalıp, öğrenmek en iyisi. Beceri derken, çizmek, şarkı söylemek, enstrüman çalmak, kamera kullanmak, yazılım öğrenmek, her neyse. Bu tarz ustalık isteyen işlere günde 2-3 saat yatırdığımızda, insan 3 ay içinde bile inanılmaz yol kat ediyor.

ÖZGE SAMANCI

3) Dare to Disappoint kitabını yazmaya başlama motivasyonunuz neydi? Sizi bu eseri yaratmaya iten olay ya da duygular nelerdi? Kitabı yazarken nihai amacınız neydi?

Bir arkadaşım 22 yıl önce bana çizgisiz defter hediye etmişti çizmem için. Ben de defteri annemle olan anılarımla ilgili anekdotlarla doldurup aynı arkadaşıma kendi doğum gününde hediye etmiştim. Sonra o defter arkadaş grubumuz içinde popüler oldu. Arkadaşlarımız fotokopisini çektirip başkalarına hediye etmeye başladı. Tanımadığım insanlar, 'Aaa ben o defteri biliyorum', deyip boynuma sarılıyor, 'Bak benim de çok benzer anılarım var' diye anlatmak istiyordu. O zaman yaşanmış hikâyelerin çizgi dünyasında çok güçlü bir şekilde anlatılabildiğini keşfettim. O zamandan beri kafamda böyle bir kitap yapmak vardı. Önce bir online webcomic yaptım, 5 yıl tarzımı oturtmak için çalıştım. Her gün bir çizim yapıp websiteme koyuyordum. Beş sene bunu düzenli yaptım. Böylece stilim oturdu. O noktada, doktoramı bitirmiş ve Berkeley'deki Kaliforniya Üniversitesinde uygulamalı sanat bölümünde postdoc yapıyordum. Vaktim vardı, parasal sorun yoktu. Eğer bu kitabı bu yıl yapmazsam hiç yapmayacağım deyip kitaptan üç bölüm çizdim, bir aydan kısa sürede büyük bir yayıncıya satıldı. Ben de şaşırılmışım.

4) Sanat yolculuğunuzda sizi en çok destekleyen kişi ya da topluluk kimdi? Bu desteğin sizin için anlamı neydi?

Ablam, arkadaşlarım, bazı hocalarım. Benim kendime inanmadığım bir anda bana canı gönülden inanmış olmaları. Ablam çok kritik noktalarda beni ekonomik olarak destekledi, arkadaşlarım her derdimi dinlediler, yol gösterdiler. Örneğin, son kitabımın kurgusunda iki arkadaşım, Özlem ve Güldem, beni saatlerce dinlediler. Bazı hocalarım, meslektaşlarım, yol gösterdi.

5) Sanatın sınır tanımaz bir güce sahip olduğu söylenir. Sizce sanatın, toplumsal kalıpları kırma ve değişim yaratma gücü yeterince kullanılabilir mi?

Sanat tek başına toplumu değiştiremez. Değişim pek çok etkenle oluyor. Teknolojik buluşlar, politik seçimler, göçler, baskılar, ekonomi, protestolar, vs. televizyon ve diziler aslında toplum üzerinde çok etkili olabiliyor.

6) Sanat alanında kendi tarzını oluşturmak isteyen gençlere "ilk adım" için nasıl bir tavsiye verirdiniz? Siz kendi tarzınızı nasıl buldunuz?

Taklit etmek kötü bir şey değil ama tek sanatçıyı taklit etmek çok büyük bir hata. Çünkü tek sanatçıyı taklit ettiğinizde kötü bir kopya olursunuz. Sanatın hangi dalıyla ilgilerseniz, yapılan örneklerin içine gömülün. O sanatçılardan ruhunuza en hitap eden 3-4 tane seçin ve onları taklit edin ama en az 3-4 sanatçıyı harmanlayarak.

Ayrıca stilin hemen oluşmasını beklemeyin. Eğer bariz bir yeteneğiniz yoksa (benim yok) 5-10 yıl sürebilir. Bir de kendiniz başarılı olmuş yaşlılarınızla karşılaştırmayın. Herkes başka koşullardan ve genlerden geliyor. Öyle bir karşılaştırma adil değil. Şevkinizi kırar.

Her gün bir üretim yapıp paylaşın. Ve bu görev gibi değil, zevk için olsun. Ne zaman stil oluşacak, oluşacak mı bunları da kafaya takmadan, yıllarca devam edince ortaya bir şeyler çıkıyor.

SÜTSÜZ SÜTÇÜ

Sütsüz sütçü Hatice
Yoğurt yapmış bu gece
Sabahına yemeye
Bir umut, içindeki yangını dindirmeye
Yavrusu kucagında uyuya kalmış, bizim Hatice
Yorgan gibi sarmış kollarını onun üstüne
Isıtmış onu tuzlu ve sıcak
Bir ana gönlünden kopan, yaşlar ile
Cılız kollarıyla ovmuş arkasını bebeğin
Yiyemediği yemekleri, olmayan gazı çıksın diye
Bu böyle olmayacak demiş
Annesinin mezarına gitmiş
Üç kuşak yan yana gelmiş
O sırada bir ses

Bir "Ah!" duyulmuş uzaklardan
Hürekleri sarıp kuşatan
Duyulması imkansız gibi, ince
Ancak duymuş bizim Hatice
Çünkü bu "Ah!" ona tanıdık gelmiş
Kim başka bir annenin ahını tanımazdı ki?
Ortalıkta kimsecikler yokmuş
Yalnız çömelmiş, küçülmüş bir kadın
Daha genç yaşlarında
Duyguları yüzünden küçülmüş, küçülmüş
Eşini ve bebeğini kaybetmiş, onu ağlatan yolda
Kimsesizmiş, yazıktır ona
Minik bebeği görünce burukça gülümsemiş
Bebeğini yeni kaybetmiş, hâlâ süt verirmiş
Doyurmuş bizim Sütçü'nün bebeğini
İki kadın yaşamış beraber
Beraber ama kimsesiz
Dün mayasını çaldıkları yoğurdu yiye yiye...

Ecrin BAYRAKLI

K O K U

Bir koku vardı havada. Hem benzersiz hem de çok tanıdık bir koku. Hem takip etmek, kovalamak istediği hem de hissetmekten iğrendiği bir koku. Takip etmeye karar verdi ve şehrin puslu sokaklarında hızlı adımlarla kokuya eşlik etti. Ne çöpten ne denizden geliyordu. Ağaçları kokladı, yaprakları, yeri, çiçekleri kokladı. Kaynağı bulamadıkça sadece yürüyordu.

Sokak lambalarının parladığı bir sokak vardı. İnsanların eğlendiği, güldüğü ve karınlarını doyurduğu bir sokak.

Kokunun yoğunlaştığını hissettiğinde sokağa girdi ve etrafı seyretmeye başladı. Sonra bir adam gördü. Bir kediyle koyun koyuna karton yığınının üstüne uzanmış, yırtık kıyafetleri ve guruldayan karnıyla uykuyu dileyen bir adam. Sahip olamadığı bir mutluluk içinde yapayalnız kalmak isteyen bir adam. Vicdanı sızladı onu izlerken. Hissettiği yoğun vicdanla koku da akıl almaz bir hisse dönüştü. Yaşadığını hissetti aniden. Kokuyu takip etti ve adamın yanına gitti. Cebinden bir zarf çıkardı ve adamı uyandırıp mahcup etmek istemediğinden zarfı kedinin yanına bırakıp yürümeye devam etti.

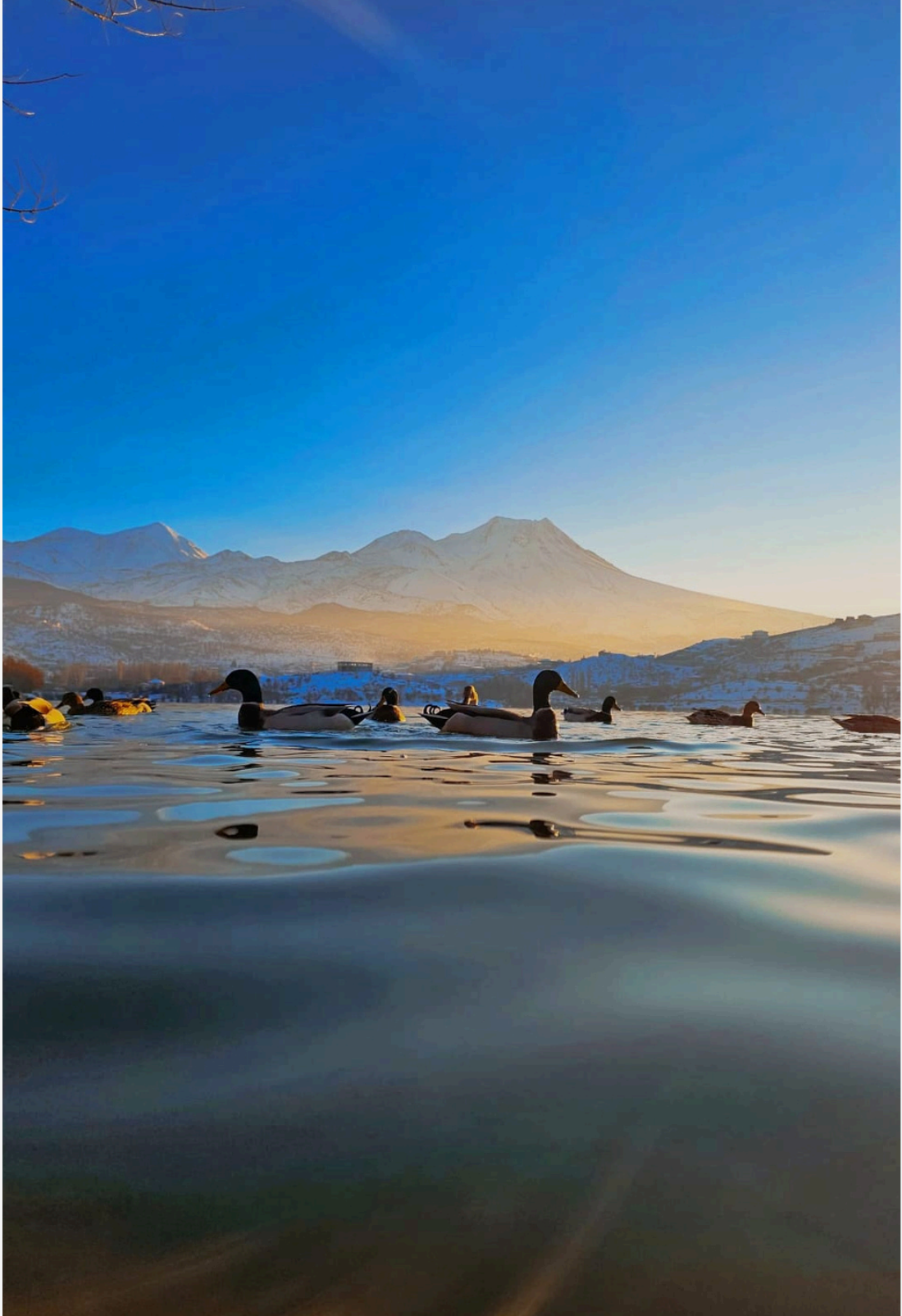
Bir sokağa daha ulaştı. Mutlu patronların, iş verenlerin oturduğu ve sohbet ettiği bir sokaktı. Etrafta lüks binalar, yerde tertemiz tuğlalar diziliydi. Herkes ışıldarcasına parlıyordu. Bu ışığın arasından beyazları bozan bir gri belirdi. Göz altları mor, sırtı kambur, ayakları emektar birisi. Üstünde takım elbisesiyle sendeleyerek ilerliyordu. Bu zengin senfonide sessizlik isteyen bir işçi. Bu pırlantadan hayatta sadece uyku isteyen bir yorgun. Derin bir üzüntü hissetti içinde. Bu hisle koku şiddetlendi. Bütün vücudunu sardı. Hiç düşünmeden kadının yanına gitti. Onu rahatsız etmek istemeyerek rica istedi ve iki dakika sürmeyen bir konuşmayla teşekkür etti ona. Elinden bu kadar gelirdi. Emeline, zamanına, uğraşına minnet hissettiğini belirtti.

Parıldayan gözler gördü karşısında. Değerli hissetmiş bir ruh veda ederek gitti. Koku onu başka yerlere sürüklüyordu. Çıkarıcı bir aile ve acımasız bir hayatı hak etmeyecek kadar masumdu. Dilenemeyecek kadar da güçsüzdü. Derin bir öfke kapladı içini. Koku alevlenip bir yangın olmuştu. Yangın bir tokatla söndü. Çocuğun yanağında patlayan bu tokat onu sinirlerin en büyüğüyle kavurmuştu. Koşarak çocuğun elini tuttu ve ağlayan gözlerini sildi. Onu yanına aldı ve kulağına fısıldadı. “Beraber aile olacağız. Sen çocuk olacaksın bense yetişkin. Güven bana.” Kucağına aldı çocuğu ve fütursuz babayı yalnız bırakıp kokuyu takip etmeye devam etti.

Bir sokak vardı. Bu sokak kendinden de gördüklerinden de utanıyordu. Ne kokuya ihtiyaç duydu bir şeyler hissetmek için ne de aramaya. Bomboş sokakta dövülen bir kadın vardı. Umutsuzdu onun için hayat. Gök kararmış, her çiçek solmuştu. Kadını döven adam cebinden bir bıçak çıkarmıştı. Kokuyu hissetmeyi bırakmıştı artık. Koku etrafında belirde bir vücut bulup. İnsanlara, yüreklere dönüştü. “Dur!” sesi yükseldi. Bütün sokak insanlarla dolmuştu. Bütün fikirler bir ses olmuştu. “Bırak!” dediler. O, koştu ve kadını kaldırdı. Adamsa yargılayıcı gözler arasında bir toz bulutu olmuştu. Kalabalık kadını kucakladı tek bir kol olup. O zaman anladı kokunun ne olduğunu. Koku hayattı. Koku hislerdi. Vicdandı, minnetti, hüzüdü, öfkeydi, adaletti, huzurdu, güvendi. Koku yaşamaktı. Fark etti bir kez daha. İnsanca yaşıyordu. Yaşadıkça hissedecek, hissettikçe yardım edecekti. O yaşadıkça koku hep var olacaktı.

Eflin ÇÖRDÜK

MERKEZ/AKSARAY

KOPARILAN ÇİÇEKLER

Bir bahar sabahı güneş daha bir parlaktı sanki. Rengim ne tam bilmiyorum ancak güzel bir çiçekmişim. Şimdiye kadar hep öyle hissettirdi bu naif meltem. Usulca geçti yanımdan, yapraklarımı incitmekten korkarcasına selamladı beni. Arılar, polenlerimi toplarken daha bir iltimas gösterirdi. Kelebekler en güzel danslarını bana sergilerdi. Ben şevkle seyrederken emrimdeymişçesine olup bitenleri; bir anda meltemin naif okşayışı kayboldu, arılar bırak iltimas göstermeyi polenlerimi almadılar, kelebekler yöremde uçmaz oldular. Seyir bitti, perde kapandı. Az önce güneşi karşılayan yapraklarım, saadetler çeşmesinde akan yaşamımın son demiydi bu. Her şey ve herkes bir heves uğruna solup gitti. Ben solup gittim. Bir çift elin hevesi uğruna...

Zeynep Erva ÇAVDAR

B U G E C E

BU GECE BİR BAŞKA YALNIZIM,
KENDİ İÇİMDE KAYBOLMUŞUM,
KAFAMI DÜŞÜNCELERE BOĞMUŞUM,
YALNIZLIKLA BİR ANLAŞMA
YAPIYORUM...

BU GECE BİR BAŞKA YALNIZIM,
BİR ADIM DAHA ATAMIYORUM,
GECENİN DERİNLİĞİNDE
KAYBOLMUŞUM
OTURMUŞ YALNIZLIKLA
KONUŞUYORUM...

BU GECE YALNIZIM,
YALNIZLIĞIN İÇİNDE KAYBOLMUŞUM,
YALNIZLIKLA BİR ANLAŞMA
YAPIYORUM
VE BEN ONU KABUL EDİYORUM.

ŞEFİK TURGUT

BİLGİ KİRLİLİĞİ VE GERÇEKLIKTE UZAK BİR YAŞAM

Sosyal medya, modern dünyada iletişim ve bilgi akışını sağlamak için devrim niteliğinde bir araç olarak görülebilir. Ancak, bu platformlarda oluşturulan gerçeklik algısı ve sürekli bilgi akışı, çoğu zaman kullanıcının zihinsel sağlığını zorlayan bir ortam yaratıyor.

Sosyal medyada aracılığı ile oluşan sorunlardan biri ise sürekli akan haber akışı ve bilgi kirliliği. Dijital dünyada haberlerin doğruluğunu teyit etme kaygısı çoğu zaman ikinci plana atılıyor. Hızla yayılan bilgiler, doğruluğu sorgulanmadan paylaşılıyor ve kitleleri yanlış yönlendirebiliyor. Bilgiye erişimin bu kadar kolay olması, her haberin doğru ve güvenilir olduğu anlamına gelmiyor. Ancak, çoğu kullanıcı bu ayrımı yapmadan içerikleri tüketiyor ve bu, bilgi kirliliğini daha da artırıyor. Yanıltıcı veya eksik bilgi, toplumsal korku ve yanlış anlaşılmalara sebep olarak psikolojik bir yük haline gelebiliyor. Aynı zamanda gerçekliği sorgulanmayan bu haberlerin durmaksızın gelen bildirimleriyle sürekli olarak tetikte kalma, “ya bir şey kaçırırsam” korkusuyla haberleri takip etme alışkanlığı, kişiyi stresli ve gergin bir ruh haline sokuyor. Bu durum, bireylerin zihinsel sağlığını korumayı zorlaştırarak onları sürekli bir psikolojik gerginlik içerisinde yaşamaya itiyor. Dijital dünyada “anlık haber” algısına sahip olan sosyal medya, bilgi kirliliğinin artmasına ve bireylerin zihin sağlığını bozan bir ortamın doğmasına zemin hazırlıyor.

Ve tabii her gün, sosyal medya aracılığıyla etrafımıza yayılan “mükemmellik” ve “başarı” mesajları... Kendimizi başkalarıyla kıyaslamamıza yol açarak mutluluğumuzu gölgeleyebilir. Bu durum, sosyal medya kullanıcılarının hayatlarını sanal dünyanın dayattığı ideallere göre şekillendirmeye itiyor. Sosyal medya platformlarında karşımıza çıkan içerikler, çoğunlukla kusursuz bir hayat izlenimi verir. Pırıl pırıl giyinmiş insanlar, egzotik tatiller, başarı hikayeleri ve abartılı tüketim alışkanlıkları, kullanıcıları kendilerini yetersiz hissettiren bir kıyaslama yarışına sürükler.

Ne yazık ki, bu içeriklerin ardındaki perde çoğu zaman göz ardı edilir; sosyal medyada gördüğümüz her şey, gerçek hayatın yalnızca “en iyi” anlarının seçilmiş yansımalarından ibarettir. Ancak, bu yanılsama birçok kişiyi özellikle de gençleri içsel bir huzursuzluk ve hayal kırıklığına sürüklerken, sosyal medya kullanıcısının “gerçek” olanla olan bağı giderek zayıflar. Bu mükemmellik algısı, yalnızca bireysel bir tatminsizlik değil, aynı zamanda toplumsal bir beklenti baskısı yaratıyor. Sosyal medya, herkesin hayatını en iyi şekilde sunmasını zorunlu kılan bir sahneye dönüşüyor ve bu sahnede gerçeklerin yerine yüzeysel imgeler oynuyor. İşin acı yanı, birçok insan bu imajı devam ettirmek için gerçek benliğinden ödün vermeye başlayarak, öz saygısını sosyal medya beğenilerine göre şekillendiriyor. Gerçekliğin yerini alan bu sahte imajlar, bireylerde stres ve anksiyete yaratıyor.

Sosyal medya, bireylerin yaşamına değer katabilecek önemli bir araç olsa da, bu ortamın dayattığı mükemmellik algısı ve bilgi kirliliği karşısında bilinçli olmak gerekiyor. Sosyal medya platformlarında gördüğümüz hayatların gerçek olmadığını kabul etmek, zihinsel sağlığımızı korumanın ilk adımı. Bununla birlikte, sosyal medya üzerinden tüketilen bilgilerin doğruluğunu sorgulamak ve güvenilir kaynaklara yönelmek, bilgi kirliliğinin etkilerinden korunmamıza yardımcı olabilir. Sosyal medyanın bizi yönlendirmesine izin vermek yerine, kendi gerçekliğimizi ve iç huzurumuzu korumak adına bu platformları daha eleştirel ve bilinçli bir şekilde kullanmak hepimizin sorumluluğu. Modern dünyanın sunduğu dijital imkanlardan faydalanmak, ancak bu faydayı sağlıklı bir şekilde kullanmak; sosyal medyanın sahte mükemmellik ve yanıltıcı bilgilerle dolu tuzaklarından korunmanın en etkili yoludur.

İrem AKBULUT

ARTUKLU/MARDİN

GÜNLÜK HAYATIMIZDA FARKINDALIK

Günlük hayatımızda hepimizin muhakkak bir işi yaparken başka konularını düşündüğümüz, yaptığımız işe kendimizi veremediğimiz olmuştur. Anı, geçmişteki yaşanmışlıklarınızla veya gelecek kaygılarınızla doldurmak yerine, hiç ona odaklanmayı ve yaşamayı denediniz mi?

Bu ayki sayımızın da teması olan farkındalığı beraber inceleyelim. Aslında bu o kadar da zor değil. Günlük hayatınızda yer alan birçok rutini farkındalıkla yapabilirsiniz. Birkaç örnek vermek gerekirse; Yemek yerken beyninizi farklı konularla doldurmayın, onun yerine yediğiniz yemeğe, tadına ve dokusuna odaklanın. Ekşi mi, tatlı mı, acı mı? Belki de tuzlu. Veya bunların bir karışımı...

Uyandığınız anda beyninizi boğmak yerine derin bir nefes alın, etrafa bakın ve yeni bir güne başlamanın tadını çıkarın. Doğan güneş, etraftan gelen kuş civıltıları, yanı başınızdaki saksıda açmakta olan çiçeğin tomurcuğu, komşunuzdan gelen poğaçaya kokusuyla karışık çatal-bıçak sesleri...

Yapmaktan hoşlandığınız bir uğraşınızda bile, anda kalmak size keyif verecektir. Örneğin müzik dinlerken düşüncelerde boğulmayın, müziğin ritmine, temposuna, sözlerine ve vokallerine odaklanın.

Hayatınızda hiç umursamadan yaptığınız bir günlük rutinde bile farkındalık kazanmak, sizin yaptığınız işten zevk almanızı sağlamakla birlikte size daha temiz ve canlı bir zihin kazandıracaktır.

Temiz bir zihin ve hayattan alınan zevk, saf mutluluğa giden yolun en büyük anahtarıdır...

Evla İPEK

BİRİKİNTİ

YILLARDIR NEYDİ BEKLEDİĞİM?
NE UĞRUNA KENDİMİ HEBA ETTİM?
BİR HIÇ UĞRUNA ÖMRÜMÜ TÜKETTİM,
ŞİMDİ FARKINA VARİYORUM ...

YAPRAKLAR SONBAHARA ÖZGÜ DEĞİLMİŞ;
YERLERE DEĞİL, DALLARA AİTMİŞ!
SENİ DÜŞÜNDÜĞÜM YERDEN KALDIRDIM KAFAMI
MEĞER GÖKYÜZÜ NELERE EV SAHİPLİĞİ EDERMİŞ ...

ÇOCUKTAN FARKSIZ BİR YAŞAM SÜRDÜM,
SEN KALBİMDEYKEN HER ŞEYİ UNUTTUM.
BEN DE BÜYÜMÜŞÜM YAŞIM İLERLEMİŞ,
ŞİMDİ FARKINA VARİYORUM ...

SEN BENDEN GİDELİ YILLAR OLMUŞ,
SEN BANA GELMEYELİ GÜNLER SOLMUŞ.
GÖĞSÜMÜ ACITAN HASTALIK DEĞİLMİŞ,
DÖKÜLEN YAŞLARIM ORADA BİRİKMİŞ ...

NİSA SULTAN AYDOĞDU

ANDA KALMANIN GÜCÜ

Hayat, çoğu zaman hızla akıp gidiyor. Gündelik koşturma, sorumluluklar ve hep bir yerlere yetişme çabası içinde, çoğu zaman yaşadığımız anı kaçıırıyoruz. İşte burada, farkındalık devreye giriyor: Anda kalmak, hayatın küçük ama değerli detaylarını görebilmek demek. Bir gülümsemenin sıcaklığı, gökyüzünde süzülen bir kuş, elimize değen rüzgar... Bunların hepsi, yaşadığımız anın birer parçası, fakat biz farkına varmadıkça görünmez kalıyorlar.

Farkındalık aslında hepimizin içinde, sadece onu hatırlamamız gerekiyor. Anda kalabilmek için durup çevremize bakmak, hislerimize kulak vermek yeterli. Çoğu zaman, neyin peşinde olduğumuzu unutarak, düşünceler içinde kayboluyoruz. Oysa bir an durup derin bir nefes alıp gözlerimizi kapatmak bile bize o ana dönme şansı veriyor.

Farkındalık, sadece hayatı daha dolu yaşamak değil, kendimizi keşfetmenin de bir yolu. Duygularımızı, düşüncelerimizi ve bedenimizi fark etmek, kendimize karşı dürüst olmamızı sağlar. Gerçek isteklerimizi, korkularımızı, kaygılarımızı anlamak ve onları kabullenmek, farkındalığın sunduğu en büyük armağandır. Anda kalmanın gücü, bizi daha mutlu, daha huzurlu bir hale getirebilir, çünkü gerçekten kim olduğumuzu bulmamız için bize gereken sakinliği sağlar.

Behçet Anıl ARSLAN

SARIYER/İSTANBUL

ÖNCELİK

Bugün halamın 8. ölüm yıl dönümü. Onu anarken ölüm gününü tüm detaylarıyla hatırlıyorum... Bu çok can yakıcı. O zamanlar ortaokul sondum, vay be, zaman ne kadar da hızlı geçiyor!

Annem, babam ve ben şehir merkezinde yaşıyorduk, tatillerde beni halamın yanına götürürlerdi ama onlar yoğun işleri yüzünden gelemezlerdi. 8. sınıfın yarıyıl tatilinde yine halamdaydım. Hep yaptığı gibi sık sık odama gelip ders çalışmak yerine kendisiyle vakit geçirmemi isterdi. Ancak ben hep böyleydim; gece gündüz çalışırdım, okul birincisi olmanın verdiği gurur ve iyi bir lise kazanma isteği hedeflerimi yüksek tutmama neden oldu, hem başarılı oldukça kendimi çok havalı ve yakışıklı hissediyordum. Bir gün yine gece geç saate kadar çalıştığım için saat 12 gibi anca kalkabilmişim. Etrafta dolaşıp durdum ama halamı hiçbir yerde göremedim. Onu aradım ancak ulaşamadım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Sonra annemi aradım; kendisini neden aradığımı sormadı, direkt iyi olup olmadığını sordu. Sesi çok kederli çıkmıştı, beni özlemiş olması mümkündü ama sesi fazla kederliydi. Ona neden kederli olduğunu sorduğumda bir anda bana acı haberi verdi, halam ölmüştü.

Bir an için donup kaldım. Şokum geçince telefonu annemin yüzüne kapattım ve kendimi yere çökmüş ağlıyor şekilde buldum. Hayattaki hiçbir şeyin insanın sevdiklerini kaybetmesinden önemli ve üzücü olmadığını anladım. Bunların hepsi benim yüzümdendi! Doktor halamın uzun süredir bir kalp rahatsızlığının olduğunu söylemiş; eğer halamın söyledikleri-ne kulak verseydim, onunla zaman geçirseydim kesin fark ederdim! Ahh kendimden öyle nefret ettim ki! Ne kadar kötü bir çocuğum ben!

Bu olay bana ders olmuştu, başarı her şey değildi. Önceliğim daima sevdiklerimi korumak olmalıydı, onların acılarını fark etmek olmalıydı, her şeyin farkında olmak olmalıydı... Artık önceliklerimin farkındayım.

İrem ÇAKICIOĞLU

HUZUR

AYIN PERDELENMİŞ IŞIĞI
ACILARIMI SİLER Mİ
GECELERİ ONU İZLEMEM
İŞİME GELİR Mİ
HAYATIN SEBEBİ
ÇOK MU YOK MU SORGUSU
BIKTIRDI BENİ DOĞRUSU
EĞRİ BÜĞRÜ AMA DÜZ BİR YOL MU
ŞAKA, ŞAKA DEĞİL Mİ BU
SESLER UYDURUK
GÖRÜNTÜLER KURGULUK
GERÇEK DİYE PEŞİNDEN KOŞTUĞUMUZ
BU MU MUTLULUK?
YALNIZ PARA, ŞÖHRET VE İHTİŞAM
YADA GÖNÜL ZİYAFETİ
HANGİSİ DAHA TATLI
ANLAMAYA BİN ŞAHİT LAZIMDI
SESSİZ SAKİN BİR SOKAK MI
İHTİŞAM DOLU SARAY MI
ZEVKLER Mİ HSLER Mİ
ÇALIŞMAK MI TEMBELLİK Mİ
İYİ BOŞ PARA NE İŞE
İYİ BOŞ SEFİLLİK NE İŞE
GÖNÜL RAZI DEĞİLSE BİR KERE
ÇOK BEKLERSİN SEN O İŞİ DE
İÇİ BOŞ MUHABBET NEYE YARAR
BİRBİRİNE SELAM VERMEYEN KOMŞULAR
KÜLE Mİ MUHTAÇ KALDILAR
NE KADAR AYIP OLSADA
İKİ LAFIN BELİNİ KIRMALİYDILAR
DEĞİŞTİ, DEĞİŞTİ EFENDİM
DENİZLİDİR MANZARAM
YEŞİL DOĞA MAVİ DENİZ
BAŞKA İHTİYAÇ VAR MI DERİZ
SESSİZ SAKİN HUZURLU
BULMUŞUZ BİR ORTAM ÇOK MU

HANI HUZUR YÜREKTEYDİ EFENDİM
HANGİ YAZARIN ALDATMACASIDIR BU
HANGİ RESSAMIN KABUSLA GERÇEĞİ HARMANLAMASI
HANGİ ŞAIRİN DUYGUNUN ÖNEMİNİ UNUTMASI
BAZI İMKÂNSIZLAR VARDIR
AYNI BUNUN GİBİ
İÇİ BOŞ, İÇİ BOŞ NEYE YARAR
KALBİNDE BİR YARA HEP KANAR
SESSİZLİK NEYİN SİMGESİ UNUTULMUŞ
HUZURUN KAYNAĞI SAYILMIŞ
GÖNÜLDEKİ DİNGİNLİKLE KARIŞTIRILMIŞ
ADAMIN BİRİ HUZUR İÇİN ASMIŞ KENDİNİ
KADININ BİRİ HUZUR İÇİN KOPARMIŞ SAÇ TELLERİNİ
ASINCA ERMiŞ Mİ HUZURA
FEDA EDİNCE RAHATLAMiŞ Mİ SAÇ TELLERİNİ
AYIN IŞIĞINDA
BAŞIN SEVDİĞİNİN OMZUNDA
SIRDAŞIN YANINDA, ANNEN VE BABAN
TANIDIKLARIN DA BURADA
BELKİ SEVDİĞİN ŞARKI AÇIK
BELKİ KİTABIN
BELKİ SEN SÖYLÜYORSUN
BELKİ DE SEN YAZIYORSUN
HUZURU KENDİ İÇİNDE ARIYORSUN
EVET DOĞRU YOLDA SONUNDA, EFENDİM
ONU YÖNLENDİRMEYİ BECERDİM
HUZUR KAYNAĞINI TESPİT ETTİRDİM
HUZURUNA NİHAYET ERDİRDİM
BELKİ BİR ÇİÇEĞİN KOKUSU
BELKİ BİR ARABANIN KULLANIMI
BELKİ BİNLERCESİ, NİCESİ
HUZUR KENDİ SEVDİKLERİMİZDE GİZLİ
SESSİZLİK, SAKİNLİK GENELLEME
GÜRÜLTÜYÜ SEVER İNSAN BELKİ DE...
EFENDİM, HUZURA ERİLDİ EFENDİM!

ECRİN BAYRAKLI

YEŞİL SEÇİMLER

"Hayat seçimlerden ibarettir, Noah. Bazılarını pişmanlıkla hatırlarız, bazılarıyla gurur duyarız. Ama hepsi bizi biz yapar."

Ormanın Kalbindeki Çocuk / John Boyne

Seçimler...

Her gün bir şekilde yaşamımıza dahil olan, kişiliğimizin ve yaşamlarımızın yazarı olan en küçük yapılar... Bu, 11-12 yaşlarımda okuduğum çok özel bir kitaptan alıntı. O zamanlar anladığımdan emin değildim, ama kitabı bitirdiğimde hissettiğim şey ve yazarı karşımda görsem, elimde pamuk şeker tutan çocuklar gibi masum bir sevinçle dolacağım; onun elini sıkıp bu olağanüstü kurguya karşı sonsuz saygılarımı sunacağım bir duyguya dönüşmüştü.

Yaptığımız seçimler, olası yaşamlardan birine yönlendirir bizi. İç içe geçmiş birçok hikaye toplulukları oluşturur, her bir kişisel hikaye ise bireylerin toplum içerisindeki rolünü simgeler. Bir doktor hastaları için çabalar; hasta, gribe keman öğretmeninden yakalanmış olabilir. Belki de keman öğretmeni, kedisini götürdüğü veterinerlikte tanımadığı başka birinden hastalığı kapmıştır.

İç içe geçmiş hikayelerde bazı tekrar eden seçimlere rastlanır. Bir annenin çocuğuna uydurduğu gece masallarında, konusundan bağımsız olarak "Bir varmış, bir yokmuş" sözleriyle başlaması gibi, bazı seçimler alelacele, düşünmeksizin ve büyük çapta değerlendirilmeksizin belli "toplum yargıları ve kabulleri" dahilinde davranış şekline bürünür.

Her gün işe özel araçlarımızla gideriz çünkü bu daha konforludur; ancak egzoz dumanlarının çiçeklerin polen üretimini azalttığını ve arıların gıda kaynaklarını sınırladığını fark etmeyiz. Her yeni sezonda yeni kıyafetler alırız, telefonumuzu değiştiririz çünkü modaı takip etmek güzel ve tatmin edicidir; ancak pamuk üretimi için harcanan su miktarının ve toprak verimsizliğinin diğer canlıları nasıl etkilediği hakkında bilgi sahibi değildir. Plastik, cam, kağıt ve metaller kullanırız ama geri dönüştürmek veya ayrıştırmak için çabalamayız; çünkü mikroplastiklerin kendi sağlığımız dâhil ekosistemi nasıl etkilediğinden haberdar değildir.

Yakın geçmişte, Kaliforniya'daki 2021 Dixie Yangını, eyalet tarihindeki en büyük ikinci yangın olarak yarım milyon dönümden fazla alanı yaktı. Aynı yıl Türkiye, Yunanistan ve Sibirya'da da büyük yangınlar yaşandı. Yangınlar, toprak kaybı, hava kirliliği ve nadir türler üzerinde ciddi etkiler yarattı. Almanya'nın Kuzey Ren-Vestfalya bölgesinde 2021'de şiddetli yağışların yol açtığı seller tarihi boyutlardaydı. Benzer şekilde, Çin'in Zhengzhou kentinde bir günde bir yıllık yağış miktarına eşdeğer yağmur düştü. Bu olaylar, alt yapının değişen iklim koşullarına uyum sağlayamadığını gösterdi.

Pasifik Okyanusu'ndaki "Büyük Pasifik Çöp Yaması" plastik atıkların oluşturduğu devasa bir kütle olarak dikkat çekiyor. Bu, deniz yaşamını ciddi şekilde tehdit ediyor ve deniz ekosistemlerinde bozulmaya neden oluyor.

Noah gibi bir arayış içinde olanlar için her zaman bir durak vardır. Neyi ne kadar etkilediğimiz hakkında farkındalık kazanmaya çalışmalı ve var olan değerleri kaybetmemek adına çabalamalıyız. Çünkü seçimlerimiz, bizi biz yapan koşulları yaratır.

Nesibe Büşra UZUN

MERKEZ/AKSARAY

CENNETİMİZİN FARKINA VARALIM

Merhabalar ben Salih. İlk ayda sizlerle beraberdik, bu ay da biraz konuşalım istedim. Bugün aslında hepimizin doğumundan itibaren sürekli maruz kaldığı bir kavramdan bahsedeceğim. Maruz kalmak derken yanlış anlamayın bunu olumsuz bir şey olarak söylemiyorum ama sanki bazı şeyler kafamıza tam oturmuyor gibi.

Bugün sizlerle ülkemizin ne kadar geniş bir kültüre sahip olduğunu Güneydoğu özelinde biraz konuşalım istedim. Yani şimdi siz bunu görünce muhtemelen kulağınızda "Cennet gibi vatanımız var." diye genelde hepimizin kullandığı , yaşlılarımızdan öğretmenlerimizden nasihat olarak aldığımız şeyler yankılanacak. Bundan bir kaç sene öncesine kadar ben de çok sıkılıyordum bu söylemden. Bana genel olarak bir abartma, güzelleme olarak kullanılan klasik bir laf olarak geliyordu. Ama gerçekten ülkemizi biraz daha gezme, okuma, araştırma fırsatı bulunca işin öyle olmadığını anladım.

Bu ara tatilde Güneydoğu'nun birkaç önemli şehrine gittim. Ve bu şehirleri gezerken aslında bu ve bunlar gibi bir çok şehrimizin, doğal güzelliğimizin reklamını yapmayarak bir türlü ekmeğini yiyemediğimiz tekrar fark ettim. Çünkü "farkında" değiliz. Diyarbakır özelinde konuşalım mesela. Ben Diyarbakır'ın daha çok tarihî bölümlerini onların tabiriyle Suriçi'ni gezdim. Diyarbakır tarihî açıdan çok eski bir yerleşim.

Bu gördüğünüz aslında tarihî Diyarbakır'ın üstten görünümü. Bu bölge Sur olarak adlandırılıyor. Fırat Nehri'ne yakın bir ovanın rakım olarak yüksek bir bölgesinde kurulmuştur. Güvenlik için de surlarla çevrilmiştir. Diyarbakır sadece İslamiyet için değil Hristiyanlık için de çok önemli bir bölgedir. İslamiyet öncesi Roma ve Bizans devletleri bu bölgelere gelip çok önemli miraslar bırakmışlar bizim için.

Bu gördüğünüz Meryem Ana Süryani Kilisesi'dir. MS 3. yüzyıldan kalmadır. Gelin siz tahmin edin bu bölgenin ne kadar eski bir tarihi olduğunu.

E tabi Diyarbakır İslamiyet açısından da çok önemli. Özellikle Artuklular döneminde çok güzel, bölgeye özgün bir mimariyle birçok eser yapılmış. Diyarbakır Ulu Camii'nden bahsetmeden geçmeyelim.

Burası Diyarbakır Ulu Camii. Özellikle bazalt taşların (rengi siyaha yakın olan taşlar) hem Diyarbakır'da hem de bu mabede çok kullanıldığını söyleyeyim. Kendileri aslında yapım tarihi kesin olarak bilinmese de tahminen 7. yüzyılda yapılmış bir kilise. Fakat İslami devlet ya da beylikler bölgeye hakim olduklarında da çok fazla önem verilmiş, medreseler kurulmuştur. İslam dininde 5. kutsal mabed olduğuna inanılmaktadır. Ben de gittiğimde gerçekten bayıldım hem mimariye hem de atmosfere.

Diyarbakır'daki çeşitliliğin ve zenginliğin böyle farkına vardım ben mesela. Bir yanda Süryaniler bir yanda Müslümanlar. Gelin bir kaç şehre daha göz atalım.

Sıra Mardin'e geldi. Mardin'le alakalı çok beklenmedik şeyler gördüm ve öğrendim. Gerçekten akıl almaz bir şehir. Diyarbakır gibi Mardin de eski yerleşim açısından günümüz yerleşim merkezlerinden biraz daha bağımsız bir bölgede bulunuyor. Fotoğrafta da gördüğümüz üzere Mardin eğimi yüksek bir dağın yamaçlarına kurulmuş eskiden. Süryaniler açısından kutsal kabul edilen yerler genel olarak günümüzde Mardin'de bulunuyor.

Kısaca Süryanilik'ten bahsedeyim ki kafalarımız karışmasın. Arkadaşlar, Süryanilik normalde kökenleri Mezopotamya'ya dayanan etnik bir gruptur. Hristiyanlığı ilk kabul edenlerdendirler. Bu gruba bir mezhep olarak bakılıyor; kendi dilleri, kiliseleri ve haliyle özgün bir kültürleri var. Şimdi devam edelim. Dediğim gibi Mardin Süryaniler için çok kutsal bir yer, özellikle Midyat'ta (Mardin'in bir ilçesi) çok yüksek bir yoğunluğa sahipler. Günümüzde dünyada 3 milyonu aşkın Süryani bulunmakta ve özellikle Osmanlı zamanında çok büyük bir kısmı bizim topraklarımızda bulunuyordu. Günümüzde dünyanın bir çok yerine dağılmış durumdalar ama özellikle güneydoğuda hala hatırı sayılır bir Süryani nüfusu var.

Şimdi Deyrülzafaran Manastırı'ndan bahsedeceğim. İl merkezine biraz uzak bir dağ yamacına 5. yüzyılda kurulmuş. 600 yılı aşkın süre boyunca Süryaniler'in merkezi konumundaydı. 3 katlı bir yapıda olup olağanüstü bir mimariye sahiptir.

Günümüzde Süryanilerin merkezi olma özelliğini kaybetmiş olsa da onların tarihi açısından muazzam öneme sahiptir. Hatta buranın en alt katında Süryaniler henüz Hristiyan olmadan önce bir Güneş Tapınağı inşa etmişler. O dönemlerde Güneş, yıldızlar gibi astronomik varlıkları inanç olarak kabul ediyorlarmış. Yani burası belkide bütün Süryani tarihine tek başına tanıklık edebilir.

Şimdi geldik Kasımiye Medresesi. Diyarbakır'da olduğu gibi Mardin'de de zamanında Artuklu Beyliği hakim olmuş ve özellikle medreseler olmak üzere izlerini oldukça bırakmışlar anladığım kadarıyla. Kasımiye Medresesi 15. yüzyılda Artuklular döneminde yapımına başlanıp Akkoyunlu Devleti buraya hakim olduğunda bitirilebilmiş. Şimdi konumuz farkındalıktı malum. Aslında bu medreseyi farklı amaçlı fazlasıyla kullanıyorlar sanırım. Ailemle ziyaret ederken 3 çift gelin damat da buradaydı ve fotoğraf çekimleri oluyordu. Hatta bir çifti de dışarıya çıkınca gelirken gördük. Bir de bunların yakınları fotoğrafçılar derken gerçek amaçtan biraz sapıyoruz. Asıl farkındalık her şeyin değerini öğrenip gerekeni yapmak bence. Bu medrese sadece bölgedeki gelin damatların fotoğraf albümü için kullanılırsa vay halimize.

Hani Diyarbakır'da dedik ya tarihi bölgelerde daha koyu bir mimari var bazalattan dolayı. Mardin'de ise kil yoğun olduğu için daha turuncu sarı bir şehir görünütüsü var. Akşamları harika oluyordu.

Şimdi Mardin Ulu Camii'ye gidiyoruz. Bu camii Mardin'in sembol noktalarındanmış. 12. yüzyıl Artuklu mimarisini yine görebiliriz burada da. Dikdörtgen bir şekilde inşa edilmiş. Hatta oradaki rehberlere kulak misafiri olurken öğrendim ki camiinin içinde hem Şafii mezhebi hem de Hanefi mezhebi için bölüm varmış. Çeşitliliğe bakar mısınız. Süryanilerin kutsal bölgesi, bir çok devlet değiştirmiş, İslami açıdan bile birden fazla mezhep bulunuyor. Eşsiz gerçekten... Sol tarafta Mardin Ulu Camii'nin minaresini görüyoruz. Sizden 2 isteğim olacak. Malum farkındalıkla alakalı konuşuyoruz. Birincisi bu camiinin minaresi gerçekten çok derin mesajlar içeriyor. Resmen bulmaca gibi anlatılmış harika şeyler içeriyor. Lütfen bir kaç dakikanızı ayırıp bu minarenin sırrını araştırır mısınız? Bunu yapınca farkına varacaksınız ki ülkemizde daha önceden yaşamış insanlar gerçekten bize çok büyük miraslar üstüne bir de sırlar bırakmış. Hemen bir bakın geri dönün ben bekliyorum...

Şimdi ikinciye geçeceğim ama umarım 1. sırrı çözmüşsündür. İlk etapta bir sır gibi gelmeyebilir ben sana bir bilgi vereceğim. Mardin’de deniz var. Evet, evet yanlış duymadın “Deniz”. Bir bak istersen. İster gez ve gözlerinle gör istersen araştır, sana anlatırlar :)

Aslında ben böyle konuşuyorum ama amacım size bir gezi rehberi falan yapmak değil sadece gezdiğim bazı yerleri göstererek hem sizde merak uyandırmak hem de bir şeylerin kulaktan dolma değil de gerçekten farkına varmamızı sağlamak. Umarım yanlış anlatmamışımdır derdimi.

Geçtim Şanlıurfa’ya. Şimdi Şanlıurfa diyince aklımıza birkaç önemli nokta geliyor: Göbeklitepe, Balıklıgöl, Haleplibahçe... Aslında Urfa bunların çok ötesinde. Urfa’nın bunların dışında Halfeti, Harran, Karahantepe gibi binlerce yıl geçmişe sahip noktaları var. Ama bunların çoğunu duymadan veya görmeden ölüyoruz. Biz bunları görmeden başkalarına nasıl gösterelim onu da anlamış değilim. İlk önce Göbeklitepe’den başlıyorum. Şimdi Göbeklitepe’nin aslında en önemli özelliği tarihi baştan yazması. Hatta sloganı “Tarihin Sıfır Noktası”. Bence bunda da gayet haklıyız çünkü Göbeklitepe dünya üzerinde şuan bulunmuş en eski yerleşim yeri. Biz normalde insanoğlunu tarihi olarak incelerken sürekli kabul ettiğimiz bir tabu vardı o da şu: Tarımla beraber insan yerleşik hayata geçiş yapmaya başlamış. Ama yavaş yavaş fark ediyoruz ki işler o kadar basit değil.

Şimdi biz internette genel olarak Göbeklitepe’yi bu şekilde görüyor ve biliyoruz ancak Göbeklitepe bunlarla sınırlı değil sadece kazı alanlarının büyük oranları bu bölgede. Daha araştırmalar bitmedi çünkü, kazı çalışmaları bile devam ediyor. Sol tarafta görebileceğiniz gibi biraz rakım olarak yüksek bir düzlüğe inşa edilmiş bu yer. Şuana kadar edindiğimiz bilgiler bize bu bölgenin bir inanç sistemi ya da bir totem amaçlı böyle kurulduğunu anlatıyor. Biliyorum biraz fazla basite kaçtı ama MÖ 10.000’lerden bahsediyoruz. Bildiğimiz kadarıyla hâlâ insanoğlunun avcı-toplayıcı olduğu bir dönem.

Ve kazılarda bir çok totem olarak adlandırılabilir motifler var. Totemi de kısaca şöyle örneklendireyim,, İnanç sistemi kadar geniş olmak zorunda değil daha çok o dönemlerde hayvanlar veya insana benzeyen varlıklar kullanılmış. Bir nevi kutsal varlık aslında. Ama dediğim gibi henüz hiç bir şey kesin değil. Tarih biliminin zaten en önemli kuralı değil mi değişebilirlik? Aynı zamanda bu kazılarda fark ettiğimiz bir diğer şey muhtemelen insanlar hayvanları bildiğimizden çok daha eski zamanlarda evcilleştirmiş olmaları ve o dönemlerde bütün insanların küçük gruplar halinde yaşamıyor oluşu. Sol tarafta gördüğünüz T biçimli sütunlardaki bir taş 1,5 tona kadar varabiliyor. Bir insanın bunu tek başına taşıması veya yerleştirmesinin imkânsızlığı gayet açık değil mi? Yani insan sadece birkaç kişiyle avlanıp uyuyan bir varlık değilmiş. Son fotoğrafta henüz yeni

yeni kazılmaya başlayan bir alanı çektim. Arkadaşlar bir de bu alan çok büyük, yani sadece üstü kapalı bizim sürekli karşılaştığımız kesimden ibaret değil kesinlikle.

Aslında tek başına Göbeklitepe bile Şanlıurfa ve ülkemiz açısından hâlâ farkına varamadığımız kadar değerli. Bu bölgeye bütün dünyanın gözlerini çevirmemiz lazım bence.

Özetin özetini yaptım size, kendiniz de bir bakabilirsiniz bunlara ama biliyorsunuzdur çoğunuz belli kısmını tahminimce. Yine burası da aslında bizim bildiğimiz kadarıyla sınırlı olmayan büyük bir arazi. İlerleyen zamanlarda da bir çok yapı eklenmiş ve günümüz şeklini almış. Burada Mevlidi Halil Camii, Mevlidi Halil Mağarası gibi yerler bulunuyor. Mevlid kelime olarak doğum demek, Halil ise Hz. İbrahim için kullanılmaktadır.

Bundan sonra Balıklıgöl'den bahsedelim. Şimdi Hz. İbrahim'i muhtemelen duymuşsunuzdur. 3 semavi dinde de yer alan özellikle bizim için de oldukça kutsal bir peygamberdir. İnanışa göre dönemin kralı Nemrut tarafından büyük bir ateş yakılır, Hz. İbrahim de bu ateşe Urfa Kalesi'nden mancınıkla fırlatılır ama mucize gereği odunlar balığa, ateş de suya dönüşür ve Hz. İbrahim kurtulur.

4. fotoğrafta gördüğünüz yer medreseler ve bir gözlemevi içeriyor. Sadece Balıklıgöl'ün bile ne kadar dolu dolu bir merkez olduğunu konuşabilmek için bunları kullanmak istedim. Ama asıl mesaj bölgenin 3 semavi din için de kutsal olmasına rağmen değerini görememesi...

Yani bu bölgede inanişaya göre Hz. İbrahim'in doğduğu yerler atıldığı nokta gibi bir çok bölüme ayrılmıştır. 3. fotoğraf mesela Ayn Zeliha Gölü diye adlandırılıyor. Bütün bunların dışında özellikle Osmanlı zamanında kurulan bir çok dükkan, yazıhane gibi zanaatkarların bulunduğu yerler günümüze kadar gelmiş.

Bunların dışında Şanlıurfa'da Haleplibahçe'yi Gaziantep'te Zeugma Antik kenti ve Şahinbey sokaklarını gezdim ailemle. Bol bol da fotoğraf çektim, yukarıdaki fotoğrafların çoğunu ben çekmeye çalıştım, umarım beğenmişsinizdir. Bu şekilde 1 haftayı bitirdik. Aslında bunları sizinle konuşmayı istememde şöyle bir amaç vardı: Ülkece gerçekten zor zamanlardan geçiyoruz ve ekmeğimizi taştan çıkarmamız lazım. Bunu yapmak için diğer ülkelerden -belki de hepsinden- daha fazla fırsatımız var ama bunları uygulayamıyoruz. Artık kendimizin farkına varalım. Eğer kendi kültürümüze sahip çıkmamaya devam edersek daha aydınlık günlere ulaşacağımıza dair hiç umudum yok şahsen. Şimdi yarından itibaren ülkemizin güzelliklerini, kültürümüzün her bir parçasını biraz daha tarafsız gözle incelemeye çalışın. Böyle yaptığımızda gerçek değer farkına varabiliriz. Yarın biri size şöyle bir şey söylese : "Cennet gibi vatanımız var, rengarenk bir kültüre sahibiz." lütfen bunu bir abartma olarak düşünmeyin. Çünkü farkına varacağız ve o zaman her şey bambaşka olacak. Kendinize iyi bakın...

Muhammed Salih ARTUN

EKRANIN ÖTESİNDE

GÖZLER DALDI EKRANA, SAATLER AKTI,
DÜNYA KÜÇÜLDÜ AVUÇ İÇİNE,
HER BİLDİRİMDE YENİ BİR SAYFA KAPLI,
AMA KALP UZAKLAŞTI GERÇEK HİSLERE.

BİR KAHKAHA SADECE EMOJİYLE,
BİR DOST ELİ YERİNE EKRAN TİTREYİŞİYLE.
NE YILDIZLAR VAR ARTIK, NE GÖKYÜZÜ,
HEPSİ KAYBOLDU, CAMIN SOĞUK YÜZÜ.

GERÇEK DÜNYA BEKLERKEN BURADA,
BİR RÜZGAR, BİR YAPRAK, BİR DAMLA SUDA.
BİZ, SANAL ZİNDANLARA MAHKUM,
KENDİ VARLIĞIMIZDAN KOPUK, YALNIZ,
YORGUN.

KALDIR BAŞINI, BAK ÇEVRENE BİR,
HAYAT EKRANDAN ÖTE, KALPLERİ
BİRLEŞTİRİR.
GÖR Kİ DİJİTAL DEĞİL HER AN,
GERÇEKLİKTİR ASIL KALPLERİ CANLANDIRAN.

BEHÇET ANIL ARSLAN

ZAMANIN İÇİNDE BOĞULMAK

Bugün garip bir düşünceyle uyandım. Bunda okuduğum kitabın konusunun büyük bir etkisi vardı. Kitap, yeni doğmuş bir bebekten mezara ulaşan uzun “yolculuk” hakkında küçük kesitler şeklindeki parçalardan oluşuyordu. Bu kitapta beni düşündüren bir diğer husus ise kitabın sadece yüz elli sayfa olmasıydı. Neden yıllar boyunca yüz elli sayfaya sığacak kadar yaşıyoruz diye düşündüm. Kafamı toplayıp kahvaltılı soframına oturdum.

Yemek yerken camdan dışarıya dalmışım. Aniden irkilip hemen saate yöneldim masaya oturduğumdan beri bir buçuk saat geçmişti ama ben ağızma attığım iki zeytinden başka hiçbir şey yememiştim. Garip bir histi sabah düşündüklerim ve şimdi yaşadıklarım... Toparlanıp hızlıca evden çıktım işe gitmem gerekiyordu. Neyse ki daha güneş doğmadan uyanmıştım. İş yerine vardım ve bir iç çektim. Yine bir diğeriyle aynı ve bir sonrakiyle de aynı olacak bir gün geçirecektim... Sıkıcı bir iş gününün ardından eve dönmek için otobüs durağına doğru yürümeye başladım. Otobüse bindiğimde düşünmek için kendime zaman ayırdım.

Yaklaşık üç senedir aynı iş yerinde çalışıyorum. Bu da üç senemi aynı rutinde, aynı günlerle harcadığım anlamına geliyor. Ondan öncesi de bu düzlemde dört sene üniversite ve dört sene hiç değişmeyen düzen. Uyku sersemliğinden olsa gerek sabah farkına varamadım. Aslında zaman akıp gidiyordu ben ise akıp giden zamanın içinde aynı rutinler ile boğuluyordum...

İnmem gereken durağa vardığımı fark edince hızlıca toparlandım ve otobüsten indim. Eve varmak için yaklaşık yirmi dakikalık bir yolum vardı. Otobüste yarım kalan düşüncelerimle baş başa kalmıştım. Zamanın akıp gitmesinin ne denli korkunç bir olay olduğunu fark ettim, istesen de bir daha asla eline gelmeyecek fırsatlar ve nice yaşanmamış olaylar ile akıp gitmesi çok korkunç geldi bir an...

Eve vardım, kapıyı açıp içeri girdim. Yapmam gerekenleri halledip sandalyeme oturdum, elimdeki sıcak çay ile bugünün bana neler kattığını düşündüm. Bugün bana farkındalık kazandırdı. Zamanın akıp gittiğini ve kendime bir şeyler katmadan geçirdiğim yılların ne kadar boş geçtiğinin farkına varmamı sağladı. Çayımдан bir yudum alıp kendimi geliştirebileceğim yeni alanlar düşünmeye başladım.

Aleyna AKYÜZ

EV SİZ

Hep manzara mı getirir ilham
Sevdan değil mi dilini yutturan
Yokluk değil mi sana yazdıran
Sokakta uyuyan insan getiremez mi ihsan
İlhamın evi insanken kimdi evsiz bırakan?

Bu gece neden burada bu adam
Uyuyacaktı, uyutmadı kâbuslar
Her şeyin yolundan geçmez mi sokaklar
Yoksa dermanın yolunu mu unutmuşlar?

Yolunda bırak sevdiği, kalemi yok yazacak
Demek yoksul bu adam
Kalmadı hiçbir sokak, bana geldi bu gece
Kalemim yok, amelini yazacak

Kulağımda türkü, dertlerimi vızıldayan
O da anca ayağıyla ritim tutar
Sanki ritim onu evine götüren
Yoksulluğun girdabı haykıran

Gökte yıldızlar, insanlardan yakın
Kuru boğazı için yağın yağmur
Korna sesleri ritmine karışan
Bulamam sanmıştım, buldum
Koca İstanbul'da bir insan.

Mine EKİNLİ

BEYOĞLU/İSTANBUL

TİTREŞİM DERGİSİ

Sevgili Okurlar,

Sizlerle birlikte bu yolculuğu paylaşmaktan büyük mutluluk duyduk. Gelecek sayıda, yine dopdolu içerikler ve heyecan verici konularla buluşmak dileğiyle. Desteđiniz için teşekkür ederiz.

Eğer sizler de metinlerinizi daha sonraki sayımızda yayımlatmak istiyorsanız **dergititresim@gmail.com** adresinden bize ulaşabilirsiniz.

Sevgiyle kalın, hoşça kalın.

@dergititresim

